

Fredrik fann (o)flytet

Fredrik Kessiakoffs bronsmedalj är visserligen inte Sveriges bästa VM-resultat i mountainbike. Men det är det kanske mest prestigefyllda eftersom det gjordes i herrelitens cross country-lopp. Och stegen uppåt på pallen känns mycket, mycket korta för Kessiakoff.

text: **STEFAN LARSÉN**

foto: **TOM MORAN**

I HERRSENIORSAMMANHANG ÄR DET bara Tommy Johanson som tagit medalj på mountainbike-VM. "Cross-Tompa" slutade tvåa i downhill VM -94 i Vail. Och nu, äntligen, var det dags för den första cross country-medaljen. I Rotorua, Nya Zeeland, slutade Fredrik Kessiakoff på en mycket meriterande tredjeplats. En placering som har gett ett helt annat eko i cykelvärlden än Fredriks fjärdeplats i fjol. Pallen och medaljen gör förstås hela skillnaden.

Redan på första varvet, av sju, fick Kessiakoff en lucka tillsammans med Ralph Naef, Julien Absalon och Christoph Sauser. Men Naef tvingades släppa redan på andra varvet. Farten i den första gruppen var konstant mycket hög och efter halva loppet var avståndet mellan täten och övriga jagande cyklister över tre minuter. Fredrik hade aldrig några problem att hänga med uppför. Tvärtom såg han mycket fräsch ut i klättringarna, enligt många var han kanske den starkaste just denna dag. Dessvärre hade han lite svårare att hänga med utför. Det var något som de tekniskt skickliga cyklisterna Absalon och Sauser också utnyttjade genom att sätta press på Fredrik nerför berget.

Ute på näst sista varvet ökades farten ytterligare, både utför och uppför. Vid ett dropp flög Fredrik lite för långt och landade så hårt att mycket luft försvann ur både fram- och bakdäcket. Panikslagen tvingades han släppa iväg Absalon och Sauser och sakta ta sig ner till "tech-zone" för att pumpa. Fredrik tappade över två minuter till ledarna och avståndet till jagande cyklister krympte snabbt. Men han hann iväg utan att bli ikappkörd och han tog sedan återigen in tid på både Sauser och Absalon, hela vägen till mål.

Hade guld det varit ditt om du inte tvingats stanna?

– Jag kände mig mycket stark och hade åtminstone kunnat utmana båda ordent-

ligt på slutet om jag inte tvingats in i "tech-zone". Men jag tror att det hade blivit svårt att kontra på de monsterattacker som Absalon satte in det sista varvet. Eftersom han dessutom är så snabb utför hade jag behövt nästan 20–30 sekunder på toppen för att kunna hålla undan till mål. Det hade nog blivit svettigt ...

Du har tidigare tävlat på fulldämpad cykel. Men nu körde du hard-tail?

Allting tydde på att vädret skulle bli mycket dåligt vilket hade förvandlat stora delar av banan till lera och då hade det blivit mycket löpning, särskilt utför. I det läget ger inte en fulldämpad cykel så stora fördelar, istället är det viktigare med en lätt cykel. Min nya cykel väger drygt 8,5 kilo.

Hur länge får vi vänta tills regnbågströjan är din?

– Jag har enormt stor respekt för de bästa cyklisterna, framför allt Absalon och Sauser. Samtidigt kan jag köra ifrån båda två vid rätt tillfällen, det har jag visat flera gånger. Jag har tillräcklig fysik men saknar fortfarande några viktiga bitar för att vara helt komplett och redo för guld. Man kan tycka att jag hade otur som punkterade bort mig på VM, men att köra fort och säkert utför är en del av sporten. Till skillnad från Absalon och Sauser som båda är bättre än mig utför så klantade jag mig på VM. Då får man stå sitt kast.

Är du nöjd med året annars?

Om man lyfter ut säsongens viktigaste resultat ser det bra ut. Totalt sju internationella segrar i högsta konkurrens, fyra på EM, tre på VM och just nu rankad trea i världen. Däremot är jag missnöjd med vad jag presterat i världscupen. Jag skylar ogärna dåliga resultat på andra än mig själv men i år har det strulat ordentligt på många världscuptävlingar med sådant jag inte kunnat påverka - som mekaniska fel, punkor och annat.

Fredrik debuterar i proffsklungan

Fredrik Kessiakoff har genom åren samlat på sig många fina resultat även på landsvägen och framförallt gjort sig känd som en mycket stark klättrare. Nu ska han för första gången göra premiär i proffsklungan, tävlandes för det engelskregistrerade laget Barloworld.

tävlande jag mycket på landsvägen. För mig har det varit ett optimalt komplement och ett bra sätt att förlänga tävlingssäsongen. Sedan jag flyttade till Italien har det varit ganska svårt att hitta ett landsvägslag där jag kan komma och gå som jag vill. Särskilt ett proffslag. Men nu har det äntligen löst sig. Huruvida jag kommer att köra för Barloworld nästa år är oklart. UCI har ganska krångliga regler som gör det svårt för lagen att ha cyklister som inte tävlar kontinuerligt.

Vilka tävlingar kommer du att köra?

– I första hand rör det sig om ett antal endagstävlingar i Italien.

Borde fler mountainbikecyklister träna och tävla mer på vägen?

– Att tävla i landsvägscykel ger en fysisk hårdhet som är svår att få i skogen. Det behöver inte gälla för alla men det har funkat för mig. Flera i den absoluta xc-världseliten tränar och tävlar nästan aldrig i landsvägscykel. Efter att man kört ett antal fyra- till sextimmars endagstävlingar eller längre etapplopp, känns det inte så märkvärdigt att tävla i två timmar. Faran är att man kan bli lite seg. Mountainbike på världsnivå handlar om att kunna köra otäckt fort i två timmar, inte halvfort i fyra timmar med en avslutande spurt. Kermessetävlingar i Belgien är ett perfekt landsvägsformat för oss mountainbikecyklister. Fullt ställ, utan lagkörning, i drygt tre timmar. Det är ett enkelt och billigt sätt för oss att verkligen testa landsvägscykel när den är som bäst.

Varför just Barloworld?

– Det har mest att göra med Cannondale som är deras cykelsponsor och som har hjälpt mig till laget.

För två år sedan ryktades det om att du var på väg till Saeco, var det av samma anledning?

– Ja, då var det Saeco som var Cannondales landsvägslag. Men vi lyckades aldrig komma till skott och få till något då.

Finns det planer på att byta disciplin?

– Nej, absolut inte. Under min tid i Crescent